Turnat 2

Da, babo, sunt obosit... Sunt rupt de oboseală!... Pentru că, babo, să vezi ce mi s-a întâmplat...

... Da, am zis „babo"! Ce dacă io am o mie cinci sute de ani şi tu numai o mie patru sute? Tot babă eşti! Ce mai înseamnă un secol în ziua de azi? Azi, când un flăcău de trei secole jumate e numai bun de însurătoare, ca stră-strănepotu'Ykin, ştii, al doilea născut al strănepoatei Fyania, care...

... A, ştii de cine e vorba... Nu te supăra, dragă, credeam că păţeşti şi tu ca mine, că mai pierzi socoteala neamurilor câteodată...

... Da' ce zici de Kaela, fâţa aia blondă, de numai trei sute de ani, aia de era logodnica lui? Aşa-i că nici ţie nu prea-ţi place? De, păcatele mele, nici mie nu-mi plăcea, săraca...

... Da, am zis „săraca" şi am zis „era". Am zis şi „păcatele mele" - fiindcă mă simt vinovat. De multe ori ăia care mi-au fost nesuferiţi au avut necazuri - poate nu din vina mea, poate a fost doar o coincidenţă... Da', babo, ghinion ca al fetei ăsteia...

... Păi dacă mă tot întrerupi, de-aia nu pricepi nimic! Io începusem să-ţi povestesc ce s-a întâmplat astăzi.

... Da, la Centrul Spaţial. Tocmai aţipisem în fotoliul meu de Coordonator al Zborurilor de Rutină...

... Da, ai dreptate, dormeam de-a binelea, exact aşa cum îţi închipui, răsturnat în fotoliu - ca o păpuşă veche, dezarticulată - şi respirând şuierat, cu gura întredeschisă. Da' ştie toată lumea că mai mult dorm, şi nu mi-o reproşează nimeni, nici măcar şefu' ăl mare. Pentru că toată lumea recunoaşte că, de fapt, nu prea am ce coordona. De-aia nici nu i-au dat postul ăsta unuia mai tânăr. Doar ştii până şi tu, zborurile de rutină sunt de „risc zero", au coeficient de periculozitate de ordinul 10"^{37}. Sunt călătorii banale, monotone - un soi de repetiţie generală pentru tinereii care-şi petrec mai tot timpul exersându-şi talentele de homo-sapiens-spirituallis, adică în nivelul M, plutind departe de trupurile abandonate în hibernare...

... Mda, poate că M vine de la magic, pe-asta n-am ştiut-o niciodată. Da' când mi-a reuşit prima oară m-am simţit ca prins de-o vrajă, rupt nu numai de trup, dar şi de timp şi de spaţiu - şi hălăduind prin imensităţi imateriale, îmbătat deopotrivă de

frumuseţea diafană a inocenţei şi de atingerea incitantă a cunoaşterii absolute, ce părea a mi se dărui, pentru ca imediat să mi se scurgă printre gânduri sfâşiate, lăsând totuşi în urmă-i, cu zgârcenie, crâmpeie preţioase, parcă din ce în ce mai multe, parcă din ce în ce mai preţioase... încă de atunci mi-a părut nespus de rău că nici un om nu e în stare să se menţină în starea asta mai mult de o sută douăzeci de ore standard... Iar când eşti nevoit să recazi în nivelul zero, al existenţei materiale, în timpul unui zbor de rutină... Tu, babo, n-ai de unde s-o ştii, că n-ai făcut explorări niciodată, da-ţi spun io că e o plictiseală...

... Ei, sigur că oricare din pereţii navei devine transparent la simpla atingere a unei taste, dar... ce-oi fi crezând tu că e de văzut? Doar roiuri luminoase, fugărindu-se, sau pale de întuneric... Printre ele se strecoară nava, condusă fără greş de SUPER STAR...

... Da, asta e sigur, STAR vine de la Strumarov, Trent, Amtoh şi Rietre. Chiar ei şi-au imortalizat iniţialele în numele inteligenţei ăsteia artificiale pe care au făurit-o în îndepărtatul an 2307 - îţi dai seama? - şi care se orientează prin labirintul curburilor spaţio-temporale ca roboţii tăi menajeri prin hardughia noastră de casă... SUPER STAR face totul; pasagerii - că exploratori nu prea merită să le zici -, ca să nu se simtă cu totul inutili, aleg locul asolizării pe planeta destinaţie, sau amplasamentul de pe orbită, şi programează roboţii trimişi în cercetare; iar ei înşişi ies din navă doar dacă SUPER STAR nu consideră planeta „ostilă"...

... Cum adică să-ţi spun odată ce s-a întâmplat? Păi asta şi fac - asta aş face dacă ai fi în stare să m-asculţi!

Va să zică, dormeam şi visam. Te visam pe tine, hodoroago, da' se făcea că erai tânără, că eram tineri amândoi. Tineri, frumoşi şi îndrăgostiţi, singuri pe o plajă parcă fără sfârşit - singuri cu pescăruşii, cu briza, cu oceanul, cu delfinii... Era în zori - soarele de-abia se săltase deasupra unor valuri molcomite, dar căldura lui deja se înfăşurase în jurul nostru, în al meu cel puţin; o căldură blândă, pufoasă... Cu toate astea, să vezi

drăcie, mi s-a făcut pielea ca de găină şi-au început să-mi clănţănească dinţii! Bizar, nu? Ba chiar înfricoşător! Şi chiar m-am trezit, speriat, şi chiareram zgribulit. Mi-era frig de-adevăratelea, dar afurisiţii de senzori termici nu dădeau nici un semnal de alarmă! întâi m-am gândit că s-au defectat şi i-am

înjurat pe neisprăviţii de la „Ambianţă" - mai ţii minte ce de înjurături am învăţat noi din romanele şi filmele alea antice, de la începutul mileniului III? Pe urmă m-am gândit că s-arfi putut să fiu pe punctul de a capta un mesaj telepatic! Un mesaj telepatic din partea echipajului unui zbor de rutină! Mi s-a părut o absurditate, exploratorii folosesc telepatia ca mijloc de comunicare cu noi numai în cazuri de forţă majoră - transmiterea pe distanţe astronomice îţi stoarce aproape toată vlaga (au fost câţiva, nu mulţi, dar au fost, care-au dat ortu' popii), da' uneori n-ai de ales, trebuie s-o faci când eşti într-adevăr la ananghie, fiindcă nimic nu zboară mai repede ca gându' omului - ca gându' unui om disperat...

Până în ultima fracţiune de secundă, n-am crezut că, de fapt, asta se întâmpla... Fiindcă nu mi se mai întâmplase niciodată. Nici unui Coordonator al Zborurilor de Rutină nu i s-a întâmplat, sau, cel puţin, nici unul nu a raportat vreodată aşa ceva...

Şi totuşi... Totuşi babo, mesajul a sosit! Din partea echipajului unui zbor de rutină! *„ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar - către Terra, Centru Spaţial, Coordonator ZR... ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar - către Terra, Centru Spaţial, Coordonator ZR... ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar - către Terra, Centru Spaţial, Coordonator ZR..."* Şi, chiarînainte să apuc să mă dumiresc că tocmai primeam un mesaj de la logodnica stră-strănepotului, în bietul meu creier bătrân au început să se îndese o droaie de gânduri străine...

Ce să-ţi spun, m-a cuprins ameţeala, şi ce ameţeală! Noroc că eram aşezat, altfel mi-ar fi fugit podeaua de sub picioare! Şi noroc că aveam alături un înregistrator telepatic! M-am conectat imediat - nu trebuia să-mi scape nimic, pentru că, una la mână, orice amănunt putea fi extrem de important pentru salvarea copiilor ălora, şi alta - acest prim mesaj telepatic din partea unui ZR (da, babo, aşa le zicem noi întotdeauna, ZR-uri) trebuia să rămână în Memorialul Explorărilor Spaţiale!...

... Răbdare, dragă, afli acuş care e mesaju', chiar ţi-am adus o copie a înregistrării, deşi zău că n-aveam voie! Da' fiind vorba de o fată care ar fi trebuit să intre în clanul nostru...

... Păi, de, io cred că n-o să mai intre... Da' n-ai decât să asculţi şi să tragi singură concluzii!

„ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar - către Terra, Centru Spaţial, Coordonator ZR...

Coordonatele noastre sunt X3980627356, Y0006004738, Z0801007777, T0000009849. Naveta noastră de salvare a asolizat - pilotată manual! - pe o planetă neînregistrată. Nava a explodat. Nu ştim de ce. Totul a început cu un semnal intermitent de avarie neînsemnată, pe care SUPER STAR nu a fost în stare să o identifice. N-a fost în stare decât să afişeze, pe monitorul Omega:

55 de secunde până la explozie!!!

Doar atât. Fără alte semnale luminoase, fără vreun semnal sonor de avertizare!

... poate că au fost şi semnale sonore, înainte, când eu încercam să ating nivelul M, iar Raik alunecase de acolo direct în somn, şi sforăia ca un ...

... poate că nu s-ar fi întâmplat nimic, dar Kaela şi-a dorit tot timpul să scape de «monotonie»... Cred că are puteri pe care nu e în stare să şi le controleze, şi a rezonat cu cine ştie ce forţe malefice, nenorocita...

Am apelat la programul de prim ajutor al navetei. Am accesat «instrucţiunile pentru situaţii limită - tip naufragiu pe planete necunoscute». Am urmat întocmai procedura, am efectuat toate prelevăhle matehale, toate analizele şi toate calculele necesare pentru a determina dacă planeta este sau nu favorabilă vieţii în formă umană. Răspunsul a fost negativ, aşa că tot ce ne-a mai rămas de făcut a fost să accesăm «instrucţiunile finale». Şi iarăşi am urmat procedura, am instalat «bolta transparentă zonală de microclimat şi protecţie mecanică» şi am trecut la evaluarea probabilităţii de evoluţie a mediului ambiant în sens favorabil vieţii în formă umană. Iar acum comunicăm, telepatic - pentru că numai viteza net supehoară a undelor telepatice poate garanta schimbul de mesaje în timp util -rezultatul la care ajuns programul de evaluare al navetei: «probabilitate de evoluţie a mediului ambiant în sensul solicitat: 99,(9)%; timp necesar evoluţiei: $12.987.000^{\pm 10,00\,°}$ *ani standard».*

... Raik a remarcat că afuhsitul de program a început cu vestea bună ...

... Kaela s-a pleoştit complet - ca şi cum s-ar fi aşteptat să i se promită că totul se va

rezolva în şase zile ...

... moş Mattus, dacă tu eşti acolo, spune-i lui Ykin că ne vom căsătoh, poate, în altă viaţă ... Pentru că ne vom reîncarna odată şi odată ... La cursuhle speciale, toţi instructohi spuneau asta ... Trebuie să fie adevărat, nu-i aşa? ...

... n-o să revedem niciodată Pământul! Cel puţin, nu prin ochii de acum - fiindcă, zice-se, ne vom reîncarna odată şi odată ... Roagă-te pentru noi, coordonatorule!... Şi, dacă eşti tu, moş Mattus, spune-i lui Ykin să n-o uite pe Kaela... E spehată şi e - abia acum o văd cu adevărat, prostul de mine! - e atât de fragilă, atât de frumoasă ...

... dacă Ykin arfi aici, m-arputea ajuta?... Mă poate ajuta Raik? Ne poate salva, pe amândoi? De ce se îmbătau femeile lumii vechi cu iluzia că pieptul lat al bărbatului le poate apăra de phmejdii fără nume?...

... avem provizii pentru zece zile standard, plus timpul pe care-l putem petrece la nivel M ... Pe urmă ... Pe urmă, asta văd eu, coordonatorule: spectrul morţii phnzând chip -zeci, sute de hârci schimonosite, rânjind dincoace şi dincolo de bolta transparentă... Roagă-te pentru noi, coordonatorule, oricine ai fi! Ne trebuie puterea de a schimba spaima cu dorinţa de a trăi miracolul contopihi cu neamul cel pe rând adormit, pentru ca, pe rând, să renască...

Solicităm instrucţiuni specifice.

ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar."

... Da, babo, asta a fost tot.

... Cum, ce-am făcut io? Ce puteam să fac?! Am desigilat instrucţiunile pentru cazuri teoretic imposibile, le-am introdus în convertorul optic şi am transmis, telepatic, tot ce-am citit pe ecran.

... Ei, ai răbdare, sigur că am adus şi-o copie de-asta, că, dacă tot am încălcat regulamentul o dată ... Uite-o, astâmpără-ţi curiozitatea!

„Sunteţi în afara zonei de ajutor! Vă mulţumim că aţi închinat această viaţă <u>datoriei</u>!

Vă sugerăm să lăsaţi în habitatul artificial două capsule cu ovule fecundate (mascul şi femelă), acumulatorul de substanţe nutritive, generatorul de hologramă dădacă-instructor şi toate echipamentele aferente. Puteţi să n-o faceţi, dar ar fi păcat!

Dorim sufletelor voastre un răgaz de binemeritată

odihnă!"

... Cum adică, sunt un câine?!

... Aida-de, drept cine mă iei? Sigur că am adăugat şi ceva de la mine:

„Sunt chiar eu, moş Mattus. Ykin va primi mesajele voastre. Se pare că n-a fost scris să fie el tatăl copiilortăi, Kaela. 0 va regreta, dar nu vă va purta pică. Bucuraţi-vă unul de altul, trăiţi beţia dragostei sub aripa morţii ... Cuibăreşte-te în braţele lui Raik, Kaela, şi o să înţelegi de ce, în uitate vremuri tulburi, femeile credeau că pieptul bărbatului e singura pavăză pe care şi-o doresc ...

Şi fie ca lumea îndepărtată şi încă ostilă pe care v-a aruncat ghinionul să fie cândva leagănul primitor al urmaşilor voştri!"

Cândva, undeva, departe, la periferia lumilor cunoscute, pe o planetă - acum albastră, pe un platou - acum fertil, sub o boltă transparentă, se joacă doi copii cu ochi verzi şi păr buclat. Climatul exterior e identic cu cel din habitatul artificial, dar bolta îi fereşte de agresivitatea animalelor care îi privesc curioase.

Copiii cresc, vegheaţi de o făptură de fum căreia ei îi spun „învăţătoruj".

Copiii cresc - şi deosebirile dintre ei sunt tot mai multe. Despre asta, învăţătorul e programat să le vorbească mai târziu, dar sunt în stare să descopere singuri că trupurile lor par croite anume spre a se contopi, dăruindu-le senzaţii de vis. Numai că pântecul ei începe să se rotunjească - şi plâng amândoi văzând-o astfel urâţită.

– Nu e grav. Trece, îi linişteşte învăţătorul. Am să vă explic totul pe îndelete. Dar nu mai are când. Pentru că ea, pântecoasa, a devenit lacomă, curioasă,

capricioasă... Vrea hrană mai multă, mai gustoasă decât cea oferită, după un program enervant de inflexibil, de sfera verde pe care o au în adăpost.

– S-o desfacem, trebuie să fie plină cu bunătăţi pe care nu vrea să ni le dea, sugerează.

El nu e convins că are dreptate, dar o ascultă. Ar face orice pentru ea, pentru plăcerea fără egal pe care trupul ei i-o dăruieşte. Fireşte, sfera nu vrea să se deschidă cu una, cu două. Dar ce nu se deschide, când găseşti un retevei şi loveşti cu forţa unui tânăr bine hrănit?

învăţătorul nu îl opreşte - nu a fost programat să prevină una ca asta!

Sfera se face ţăndări, scoţând sunete ciudate şi dezvăluind un morman de obiecte

stranii, nenumite. J3olta dispare - ca şi cum niciodată n-ar fi fost, iar holograma dădacă-instructor numită învăţător se destramă - ca un fum.

Speriaţi şi nedumeriţi, cei doi se pomenesc singuri sub arşiţa nemiloasă a miezului de zi. Se trag la umbra unui pom. Un animal se apropie, adulmecând. Dar nu se mai tem de el; acum ştiu cum să-i impună voinţa lor. A fost lecţia care le-a plăcut cel mai mult şi pe care au învăţat-o cel mai bine.

Lighioana înfulecă cu poftă un fruct roşu, rotund, căzut în iarbă.

Cei doi îşi amintesc că le e foame. Dar de la mormanul ciudat - tot ce a mai rămas din fostul lor adăpost! - nu se mai poate căpăta, în nici un fel, nici un soi de mâncare.

Disperat, el ia pomul în braţe şi se caţără până la fructe. Rupe unul. îl miroase. Muşcă. Cu frică, numai o fărâmă. Dar e bun! E nemaipomenit! îl mănâncă lacom, uitând că ea îl aşteaptă jos, salivând. Totuşi, într-un târziu îşi aminteşte - şi culege două fructe mari.

– Hei! o strigă. Prinde şi mănâncă! Sunt foarte bune! Cine ştie, poate te şi vindecă de burta aia a ta...

Ana-Veronica şi Gheorghe Mircea